

Sygn. akt I Cz 55/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

Sędziowie: SO Ewa Pietraszewska (spr.)

SO Krzysztof Nowaczyński

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. B. i W. B.

przeciwko Gminie M. E.

o ustalenie

na skutek zażalenia powodów

od postanowienia Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 30 listopada 2012r., sygn. akt IX C 1612/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt I Cz 55/12

UZASADNIENIE

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Rejonowy w Elblągu odrzucił pozew o unieważnieniu decyzji wniesiony przez G. B. i W. B. przeciwko Urzędowi Miasta w E. w sprawie IX C 1612/12.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd I instancji wskazał, że powodowie złożyli pozew przeciwko Urzędowi Miasta w E., który to podmiot, co wynika a contrario z art. 64 k.c., nie posiada zdolności sądowej. Powodowało to konieczność odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Nadto Sąd Rejonowy wskazał, że powodowie w pozwie domagają się unieważnienia decyzji Urzędu Miasta w E., co wskazuje, że chcą oni unieważnienia decyzji organu administracyjnego, bowiem to przepisy kodeksu postępowania administracyjnego przewidują możliwość stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych. Tymczasem, unieważnienie decyzji administracyjnej nie może nastąpić na drodze sądowej. Droga sądowa jest bowiem tutaj niedopuszczalna, co przemawia za odrzuceniem pozwu także na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodzili się powodowie.

W zażaleniu od powyższego postanowienia wskazali, że przebieg procesu wskazywał, kogo powodowie mieli zamiar pozwać, a mimo tego Sąd I instancji prowadził sprawę w taki sposób, czy nie rozpatrywać jej merytorycznie.

Między innymi Sąd nie poinformował powodów, działających bez adwokata, że czegoś w pozwie brakuje i wymaga uzupełnienia. W uzasadnieniu zaś zażalenia powodowie powtórzyli argumentację i żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Urząd Miasta w E. z dnia 29 września 2011r. w przedmiocie „opłaty za grunt oddany w użytkowanie wieczyste” i ustalenie, że stawką obowiązującą jest opłata kwotowa określona w umowie z dnia 13.04.1961r.

W konsekwencji żalący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przystąpienie do rozpoznania sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Przede wszystkim wskazać należało, że z treść art. 80 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami powoduje, iż złożenie sprzeciwu skutkuje przekazaniem przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze pierwotnego wniosku i akt sprawy do rozpoznania przez sąd powszechny. Pierwotny wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona lub też jest uzasadniona w innej wysokości, zastępuje pozew. Zatem charakteru pozwu nabiera w tym przypadku pierwotny wniosek, a nie sprzeciw i co za tym idzie – badanie pod względem wymogów formalnych pozwu powinno dotyczyć tego pierwotnego wniosku, a nie sprzeciwu.

Odwołując się do pierwotnego wniosku powodów z dnia 19.10.2012r. wskazać należy, że nie sformułowali oni w ogóle strony pozwanej, wskazując jedynie w treści wniosku i jego uzasadnienia, że decyzję wydał „Urząd Miejski w E.”. Mimo tego, po przekazaniu sądowi przez SKO sprzeciwu powodów do rozpoznania, przewodniczący w Sądzie Rejonowym nie wezwał powodów do usunięcia braków pozwu w zakresie wskazania strony pozwanej i ograniczył się jedynie do zobowiązania powodów do wskazania wartości przedmiotu sporu (k. 1).

Sąd Rejonowy prawidłowo następnie, nie mając wątpliwości, kto jest stroną pozwaną, wezwał na rozprawę wyznaczoną na dzień 16 listopada 2012r. Gminę M. E., doręczając jej jednocześnie odpis pozwu i wzywając do zajęcia stanowiska w sprawie. Pozwana wdała się w spór, składając odpowiedź na pozew i wnosząc o oddalenie powództwa. Także w protokole z rozprawy z dnia 16.11.2012r. oznaczono prawidłowo stronę pozwaną – jako Gminę M. E., a powodowie nie zostali wezwani na rozprawie do wskazania – o ile istniała jeszcze taka potrzeba – kto jest stroną pozwaną w niniejszej sprawie, zaś w wypowiedziach powodów także brak jest wskazania, że za pozwany uważają właśnie Urząd Miejski w E..

Rację ma niewątpliwie Sąd Rejonowy twierdząc, że prawidłowe określenie strony pozwanej należy do powodów, a nie do sądu, czy też strony, która winna być pozwana, a która w pozwie jako taka nie została wskazana. Pominięto jednak okoliczność, że w sprzeciwie, który jest jednocześnie pozwem w niniejszej sprawie, powodowie w ogóle nie wskazali strony pozwanej i nie zostali do tego prawidłowo wezwani przez przewodniczącego, czy też sąd na rozprawie. Z tego też względu chybione jest stanowisko Sądu I instancji, że strona pozwana została sformułowana w sposób implikujący odrzucenie pozwu, gdyż jakoby została wskazana przez powodów i to na podmiot nie posiadający osobowości prawnej i zdolności sądowej, jakim jest Urząd Miejski w E. i jako takie – rozstrzygnięcie w tym względzie nie mogło zyskać aprobaty Sądu Okręgowego.

Nadto, na podkreślenie zasługuje fakt, że chybione jest także stanowisko Sądu Rejonowego, że w niniejszej sprawie istnieje nadto druga podstawa do odrzucenia pozwu, a mianowicie – niedopuszczalność drogi sądowej.

Jak jasno wynika z treści art. 78.2 ustawy o gospodarce gruntami użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, zwanego dalej "kolegium", wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości. W myśl zaś art. 80.1 w/w ustawy od orzeczenia kolegium właściwy organ lub użytkownik wieczysty mogą wnieść sprzeciw w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości.

W niniejszej sprawie, z treści wniosku powodów skierowanego do SKO oraz jego uzasadnienia, wbrew stanowisku Sądu I instancji jasno wynikało, że powodowie nie zgadzają się z wysokością ustalonej decyzją opłaty rocznej od użytkowania wieczystego nieruchomości – w wysokości 1% ceny gruntu i de facto żądają ustalenia, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona. Tym samym nie można było uznać, że powodowie wnosili o unieważnienie decyzji z dnia 29.09.2011r. w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Wniosek powodów był bowiem rozpatrywany w trybie art. 78 i 79 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a wniesienie sprzeciwu od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego – zgodnie z art. 80.1 tej ustawy, było równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości. Błędne jest więc stanowisko Sądu Rejonowego, że w niniejszej sprawie nie przysługuje droga sądowa do rozpoznania żądania powodów, skoro ustawodawca przewidział możliwość rozstrzygnięcia przez sąd powszechny w oparciu o treść art. 80 ustawy o gospodarce nieruchomościami w przedmiocie wniosku o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego jest nieuzasadniona.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że zażalenie powodów jest zasadne i - w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. – uchylić zaskarżone postanowienie.